

GÂNDURI DESPRE CARACTERUL LUI DUMNEZEU

PARTEA A TREIA

Vlad Ardeiaș, Ianuarie 2020

Acest studiu despre caracterul lui Dumnezeu este de fapt o discuție despre natura dragostei. Puternic influențați de cultura umanist-evoluționistă a vremii, promotorii filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” pleacă de la premiza că dragostea nu va iniția sub nicio formă și în nicio circumstanță vreun act care ar provoca durere obiectului ei. Având deja această idee formată în afara mediului Scripturii, atunci când încep să citească despre Dumnezeul dragostei, se așteaptă ca Acesta să se comporte potrivit imaginii prefabricate din mintea lor, iar atunci când descoperă cu raportul Bibliei îi contrazice, se descoperă la o răscruce de drumuri: fie să-și corecteze concepția, fie să corecteze Biblia. Calea cea sigură nu este de a încerca să corectăm Scriptura, dar nici să acceptăm afirmațiile ei fără rațiune, ci mai degrabă să adresăm întrebări Cuvântului lui Dumnezeu care, la rândul său, ne va răspunde.

Urmărind cu atenție modul în care Mântuitorul S-a raportat la oamenii vremii Sale care aveau subiecte nelămurite sau idei greșite, descoperim că Acesta i-a încurajat întotdeauna să-și folosească capacitatea de rațiune, direcționându-le mințile în procese de observare, comparare și analiză logică. Pildele Mântuitorului erau deseori desprinse din fenomene ale naturii, indicându-ne astfel faptul că adevărurile spirituale sunt în acord și pot fi verificate observând legile naturale pe care Dumnezeu a creat Universul.

În consecință, în această a treia parte a abordării acestui subiect nu vom adresa Cuvântului lui Dumnezeu întrebarea „Există situații în care dragostea poate cauza suferință și chiar moarte obiectului ei?” pentru că răspunsul Bibliei la aceasta este un clar și răspicat „Da!”. Mai degrabă, încercând să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, vom întreba „Există situații în care suferința și chiar moartea este cel mai bun lucru care i se poate întâmpla cuiva?”. Îndrăzneala pe care o avem să ridicăm o asemenea întrebare este inspirată chiar de îndemnul Mântuitorului „*căutați și veți găsi*” (Luca 11:9) și dublată de promisiunea „*veți cunoaște adevărul*” (Ioan 8:32).

Moise

Viața lui Moise a fost consumată de dorința lui arzătoare de a vedea poporul evreu intrat în stăpânirea țării promise, promisiune care a fost alimentată de trimiterea divină personală în Egipt și, ulterior, de chemarea divină de a-i călăuzi pe calea către acea țară. Fiecare pas pe care Moise l-a făcut pe această cale a fost unul plin de durere, chinuit fiind de ignoranța concetățenilor săi față de Realitatea prezenței Creatorului Universului de partea lor. Au fost chinurile nașterii căci cine poate număra ocaziile în care întreaga nație ar fi fost ștersă de pe fața pământului dacă n-ar fi fost iubirea și determinarea lui Moise pentru binele lor?

40 de ani au trecut (Numeri 33:38), iar Moise nutrea în adâncul inimii lui că suma experiențelor îi va fi învățat pe evrei încrederea în dragostea nestrămutată a lui Dumnezeu pentru ei. Realitatea era însă alta: evreii L-au sfidat din nou pe Dumnezeu iar Moise a

Cuprins:

Demascat

Pag. 10

ajuns la capătul răbdării și, în loc să vorbească stâncii așa cum fusese instruit, el a lovit-o cu toiagul. Consecința acestui gest trebuie să fi cutremurat sufletul lui Moise așa cum nimic altceva n-o făcuse până atunci: Dumnezeu l-a anunțat că urma să moară din cauza păcatului său, înainte de a intra în țara promisă.

Dintr-o dată totul s-a năruit pentru Moise: toate speranțele din deceniile de lupte și chin au fost spulberate într-o singură clipă. Este ușor de imaginat consternarea și, mai ales, speranța că-L va putea îndupleca pe Dumnezeu și Prietenul său, să revină asupra deciziei Sale:

„Stăpâne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mâna Ta cea puternică, căci care este dumnezeul acela, în cer și pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale și să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!” (Deuteronomul 3:24-27).

Își amintea cu siguranță de toate ocaziile în care a intervenit pentru cei care se răzvrătiseră cu răutate împotriva lui Dumnezeu, ocazii în care El a pledat pentru ei, iar Dumnezeu i-a răspuns pozitiv la cereri. Categorie îl va favoriza și pe el; măcar o dată; măcar acum. Răspunsul lui Dumnezeu a fost însă

„Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi și spre răsărit și privește-o doar cu ochii, căci nu vei trece Iordanul acesta.” (Deuteronomul 3:24-27).

Dragostea decide ÎNTOTDEAUNA ceea ce este cel mai bine pentru obiectul ei. Trebuie așadar că această decizie a lui Dumnezeu a fost într-adevăr cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Moise în situația dată. Desigur, pentru noi azi este ușor de înțeles asta; cum trebuie să fi fost însă pentru Moise? Cu siguranță el trebuie să se fi întrebat: „Avem sistemul jertfelor pe care Dumnezeu ni l-a oferit pentru orice om. De ce nu este posibil și pentru mine să aduc o jertfă, să-mi mărturisesc păcatul și să pot continua călătoria așa cum au făcut-o toți ceilalți din popor, fără nicio excepție?”. Era întrebarea îndreptățită? Desigur! Dumnezeu însă nu i-a oferit nicio explicație, ci i-a interzis să-I mai vorbească despre acest subiect, hotărârea rămânând definitivă.

Noi astăzi, având descoperirea Mântuitorului, putem adresa această întrebare Cuvântului lui Dumnezeu și să primim un răspuns: „De ce moartea a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Moise în situația aceea?”.

De la chiar începutul misiunii sale, Dumnezeu l-a ales pe Moise ca mijloc prin care să lucreze mântuirea evreilor din robia egipteană și călăuzirea lor în țara promisă:

„Domnul a zis lui Moise: „Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon...” (Exodul 7:1).

Chiar și după ieșirea din Egipt, Moise a continuat să împlinească această misiune divină, el simbolizându-L pe Mesia promis, Cel care urma să scoată întreaga omenire din robia păcatului și să ne conducă în Țara Promisă:

„În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Niciunul nu poate fi pus alături de el în ce privește toate semnele și minunile pe care a trimis Dumnezeu să le facă în țara Egiptului împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări, și în ce privește toate semnele înfricoșătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel.” (Deuteronomul 34:10-12).

Așezând astfel contextul în care se găsea Moise, să ridicăm din nou întrebările: „Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu l-ar fi lăsat să intre în țara promisă după ce păcătuisese? De ce nu s-a putut să se aducă o jertfă pentru păcatul lui și să fie iertat? Nu așa spunea legea? Nu existau legi pentru păcatele preoților? Nu a fost decizia lui Dumnezeu incorectă față de Moise?”. La o privire superficială, limitată numai la sistemul vechiului legământ în care ei trăiau atunci, decizia lui Dumnezeu este incorectă, privându-l pe Moise de privilegiile tuturor celorlalți. Aceasta este motivul pentru care partizanii filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” simt nevoia să vină cu o soluție care să apere caracterul lui Dumnezeu de o asemenea imagine abominabilă, incompatibilă cu dragostea. Așa cum am spus însă, soluția nu este modificarea Cuvântului, ci mai degrabă căutarea Înțelepciunii și răspunsurilor divine.

Există o Realitate mai mare decât numai cea a vechiului legământ, și anume Realitatea veșnică către care indica exemplul lui Moise. Moise a fost mult mai mult decât un preot; el a fost reprezentantul lui Dumnezeu pentru oamenii mărginiți, iar aceștia trebuiau să vadă NUMAI adevărul prin Moise. Și care era acest adevăr? Chiar și Fiul lui Dumnezeu urma să moară în cazul în care ar fi păcătuit. Lui Moise nu i s-a aplicat nicio jertfă pentru ispășirea păcatului său deoarece în cazul în care Fiul lui Dumnezeu ar fi păcătuit în perioada întrupării, nu mai exista nicio cale de scăpare nici pentru Sine și nici pentru om.

Moise nu a murit din cauze naturale. Nu! Scriptura se asigură că înțelegem bine acest lucru atunci când ne spune că „vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse.” (Deuteronomul 34:7). Dumnezeu Însuși i-a luat viața și „Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor.” (Deuteronomul 34:6). Astfel, Dumnezeu S-a asigurat că prin exemplul lui Moise, generațiile următoare vor înțelege nu numai natura păcatului, dar și cea a misiunii lui Mesia. Beneficiul pe care îl avem noi de pe urma morții lui Moise este cu neputință de evaluat.

Însă beneficiile acestui eveniment trist, moartea lui Moise, nu se opresc aici. După ce Moise a închis ochii și și-a dat ultima suflare, următorul lucru pe care l-a știut a fost că s-a trezit față în față cu Fiul lui Dumnezeu care l-a luat nu în Palestina, ci chiar la tronul Tatălui. Cât de mare trebuie să-i fi fost uimirea? Ce sentimente trebuie să-i fi încercat inima? Cât de recunoscător trebuie să-I fi fost Prietenului Său divin pentru înțelepciunea dragostei Sale care a fost mai presus de vederile în sentimentele mărginite ale bietului Moise: ceea ce părea cel mai mare dezastru care l-a lovit vreodată, moartea înainte de a intra în țara promisă, s-a dovedit a fi poarta către cea mai mare binecuvântare la care nu visase niciodată.

Da, este specific dragostei! În același fel trebuie să fi resimțit și Marta împreună cu Maria întreaga experiență a morții fratelui lor Lazăr raportată la Mântuitorul. Lazăr era bolnav, însă Dragostea întrupată nu a răspuns apelului de ajutor până când, din perspectivă omenească, a fost prea târziu pentru a mai face ceva. Însă ceea ce din punctul nostru de vedere este decizia dragostei incompatibilă cu caracterul ei, în realitate constituie inventivitatea fără pereche a iubirii pentru a oferi obiectului ei ceea ce întrece orice imaginație.

Sodoma și Gomora

Acest subtitlu este generic deoarece adevărurile prezentate aici se aplică tuturor celorlalte cazuri asemănătoare: potopul, cetățile cucerite de evrei etc. În toate aceste istorii Dumnezeu a fost Cel care a inițiat întreruperea vieții a sute, mii, milioane de oameni. Această ultimă afirmație singură, scoasă din context, poate avea puterea emoțională să-i întoarcă pe mulți la ateism. Ceea ce trebuie să considerăm însă este faptul că natura vieții este mult mai complexă decât pare prin această simplă afirmație.

Pentru a începe să înțelegem câteva din aspectele acestei complexități, este necesar să privim cu atenție câteva din detaliile, deseori nebagate în seamă, pe care Scriptura ni le oferă în descrierile acestor evenimente. Nu modificând Cuvântul, ci înțelegându-l în profunzime vom descoperi adâncurile iubirii lui Dumnezeu!

„Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit și păcatul lor într-adevăr este **nespus de greu**. De aceea Mă voi coborî acum să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine și, dacă nu va fi așa, voi ști.” (Geneza 18:20, 21)

De ce a intervenit Dumnezeu în viața locuitorilor acelor cetăți la momentul acela și nu mai devreme? Care a fost elementul care a determinat timpul intervenției lui Dumnezeu? Potrivit textului de mai sus, a fost cifra indicată de cântarul care măsoară păcatele și strigătele: „**într-adevăr este nespus de greu**.”

Observați această cauză subliniată și în cazul de mai jos:

„La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umpluți **măsura nelegiuirilor...**” (Daniel 8:23).

Întrebarea care decurge în mod logic este: pentru cine era păcatul nespus de greu? Pe cine apăsa acesta cu o forță de nesuportat? Răspunsul tradițional este „pe Dumnezeu”! Exclamații ca „Cât v-o mai putea suporta Dumnezeu?” sunt familiare societății noastre. Însă întrebarea „Este

oare ceva prea greu pentru Domnul?" (Geneza 18:14) se poate aplica cu succes și în acest caz: este ceva ce Dumnezeu să nu mai poată suporta motiv pentru care se înfurie și decide în mod arbitrar nimicirea celor care L-au insultat? Desigur că nu. Atunci pentru cine ajunge păcatul „nespus de greu”?

Cu toții știm că unul dintre păcatele care au scos în evidență cetățile Sodomei și Gomorei este homosexualitatea. Dacă în urmă cu numai două sau trei decenii ne era greu să înțelegem acest fenomen și implicațiile lui, astăzi avem la îndemână o sumedenie de informații la prima mână despre ce implică acest stil de viață. Ascultând mărturiile unor foști homosexuali care au fost vindecați de această maladie și care au devenit Creștini, dintr-o dată imaginea „gay” („gay” în limba engleză înseamnă „fericit”) se spulberă, făcând locul unei imagini cutremurătoare. Durerile și chinul prin care acești nefericiți trec în fiecare zi sunt cu neputință de nedescris. Cei care își permit financiar, plătesc consultații psihologice chiar de șapte ori pe săptămână pentru a putea rezista conflictului interior care îi strivește. Mulți folosesc termenul „iad” în încercarea de a-i ajuta pe cei care nu au fost niciodată acolo să prindă o mică idee despre tortura aceluia stil de viață.

Practicile păgâne ale popoarelor pentru care Dumnezeu a ordonat distrugerea totală până la ultimul suflet, chiar și al animalelor, includeau însă mult mai mult decât homosexualitatea: sexul și perversiunile sexuale cu animalele, sexul și perversiunile sexuale cu copiii, sacrificarea copiilor etc, sunt numai câteva dintre acestea. Omul modern din societatea vestică a secolului 21, în superficialitatea lui, nu este învățat să privească profund într-un efort de a înțelege complexitatea și implicațiile profunde a acelor situații pe care Dumnezeu, Dragostea, a trebuit să le administreze. În ignoranța și lașitatea lui, omul modern preferă imaginea iubirii care fuge de responsabilitate atunci când starea lucrurilor se strică, lăsându-și obiectul la cheremul celui mai crud dușman al omenirii: Satan.

Acesta fiind cursul natural al păcatului, situația nu s-a schimbat cu nimic în zilele noastre. Aceleași forțe sunt la lucru și aceleași fenomene sunt în plină desfășurare. Acesta este motivul pentru care, nu peste mult timp, se va auzi un glas din cer care va rosti un cuvânt asemănător acestora din vechime:

„Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” (Apocalipsa 18:5).

Așadar, pentru cine a ajuns păcatul „nespus de greu”? A cui măsură a nelegiuirilor vor fi umplut păcătoșii (Daniel 8:23)? Pe cine „s-au îngrămădit” păcatele, apăsând cu o putere de nesuportat? Imaginea descrisă de pasajul mai sus citat este cât se poate de clară: păcatele s-au îngrămădit și au ajuns până la cer, la Dumnezeu. Așadar, ele nu apasă pe Dumnezeu, ci mai degrabă pe oamenii care trăiesc în păcat. Preocuparea lui Dumnezeu nu este durerea Sa, ci mai degrabă durerea oamenilor. Înțelegem astfel că la momentul în care Dumnezeu a decis să pună capăt vieții acestor oameni, moartea era cea mai mare binecuvântare pentru ei. Despre sentimentele lui Dumnezeu în aceste situații tragice vom studia în articolul viitor. Pentru moment ceea ce trebuie să observăm este preocuparea lui Dumnezeu nu numai pentru viitorul veșnic al omului, ci și pentru experiența temporară pe care o trăiește în această viață. „Dar așa ceva nu este compatibil cu natura dragostei și a neprihănirii,” vor spune imediat partizanii filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”. Considerați vă rog însă următoarea istorie adevărată:

„Câinele vecinului lătra și scheuna de mai bine de 14 zile. Știam ce se întâmpla: nimeni nu-l dusesse la veterinar când au descoperit că avea viermi, iar acum era prea târziu. Sărmanul animal era mâncat de viu de miile de viermi care-și făceau de cap în trupul lui. Când situația a devenit insuportabilă pentru noi, am mers să încerc să discut cu vecinul, proprietarul câinelui. După ce am parcurs prima jumătate de curte în drum spre casa acestuia, l-am văzut pe sărmanul animal la umbra liliacului: viermii erau atât de mulți încât începuseră să iasă afară prin toate orificiile trupului său. L-am contrazis pe vecin când mi-a spus că „nu se mai poate face nimic pentru el.” „Nu se mai poate face nimic pentru a-l salva,” i-am replicat: „Dar se poate face ceva pentru a-i curma suferința, chinul.” Vădit ofensat, vecinul mi-a replicat: „EU nu voi face niciodată așa

ceva: nu voi lua viața unui animal. Dacă vrei fă-o tu." Nu: nu am făcut-o cu bucurie: când am apăsat pe trăgaci am ținut ochii închiși. Nu numai ochii, dar și inima îmi plângea. Dar am fost liniștit apoi știind că nefericitul animal nu se mai chinuia, ci trecuse în neființa odihnită.

Vă las pe voi să decideți care dintre persoanele din această istorie a fost responsabil și plin de dragoste, și care a fost egoist și laș.

Preocuparea Dragostei

Urmărește Dumnezeu evoluția sau involuția unui individ sau al unei națiuni? Este El preocupat și de viețile celor despre care știe că vor fi pierduți pentru veșnicie? Este dragostea Lui atât de mare încât se implică în viețile oamenilor chiar și atunci când știe că nu mai au nicio șansă, chiar și cu riscul de a fi greșit înțeleș?

De-a lungul istoriei Dumnezeu a discutat aceste chestiuni delicate și ample cu prietenii Lui care-I înțelegeau inima. Frânturi din aceste informații au fost păstrate până la noi astăzi tocmai pentru a ne ajuta să înțelegem inima lui Dumnezeu.

Într-o discuție cu prietenul Lui, Avraam, Dumnezeu îi destăinuie o informație despre viitorul unui popor, informație deosebit de valoroasă pentru cei care consideră cu atenție fiecare detaliu oferit de Cuvântul lui Dumnezeu:

„În al patrulea neam, ea (sămânța ta) se va întoarce aici, căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.” (Geneza 15:16).

În contextul studiului nostru, este interesant de observat că evreii au mai avut altercații cu amoriții atât pe vremea lui Moise, cât și pe vremea lui Iosua. Ceea ce este interesant însă este faptul că în niciuna dintre aceste ocazii evreilor nu li s-a îngăduit să nimicească acest popor. Mulți ani mai târziu, într-un moment la istoriei în care între amoriți și evrei nu exista niciun conflict, nicio amenințare, Dumnezeu îl trimite pe profetul Samuel la Regele Saul cu următoarea poruncă exactă și detaliată:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘Mi-aduc aminte de ceea ce a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt. Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile.’” (1 Samuel 15:2, 3).

Imaginea este clară: Dumnezeu a urmărit parcursul acestei națiuni în trecut pentru a lua o decizie în ceea ce-i privea la un anumit moment dat ulterior. Întrebarea firească este: de ce nu a poruncit Dumnezeu nimicirea amoriților pe vremea lui Moise *„când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt”*, și a așteptat până acum? Aici intervine detaliul oferit de Dumnezeu lui Avraam cu sute de ani înainte: *„nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.”* (Geneza 15:16).

Porunca de nimicire a acestui popor este una dintre cele mai șocante: *„să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile.”* (1 Samuel 15:3). Mîntea superficială se oripilează și din această superficialitate cu care se tratează fenomenul vieții, se nasc descrieri ca cea a lui Richard Dawkins: „Dumnezeul Vechiului Testament este fără îndoială cel mai neplăcut personaj din toate lucrările de ficțiune: gelos și mândru de asta, un capricios meschin, nedrept și neiertător; un epurator etnic răzbnător și însetat de sânge; un bătaș misogin, homofob, rasist, criminal de copii, provocator de genociduri, ucigașul propriilor copii, pestilențial, megalomaniac, sadomasochist, capricios, hain.”

Este acesta adevărul? Întrebarea care se impune este „DE CE a poruncit dragostea aceasta?” și nu DACĂ a poruncit dragostea aceasta. Atunci când considerăm implicațiile stilului de viață extrem de barbar al păgânilor din acele vremuri, când începem să înțelegem implicațiile practicilor și ritualurilor lor asupra tuturor, bărbați, femei, copii și animale, descoperim unul dintre aspectele cele mai nobile ale Dragostei: asumarea responsabilității chiar și atunci când nu-i revine. Dragostea își asumă riscul de a fi greșit înțeleasă de dragul cruțării chinului și suferinței chiar și a celor care i-au întors spatele pentru totdeauna.

Nu, faptul că Dumnezeu a poruncit omorârea unor oameni nu înseamnă în mod necesar că Dumnezeu este criminal. Deoarece El Singur este Dumnezeu, El Singur poate să cunoască pe deplin suferința și șansele de recuperare atât ale unui om cât și ale unei națiuni, El Singur știe care este momentul în care întreruperea vieții este cel mai bun lucru care li se poate întâmpla acestora. Acesta fapt nu justifică acțiunile inchiiziției, așa cum în mod fals reclamă partizanii filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” și asta pentru că noi nu suntem chemați să-L imităm pe Dumnezeu. Niciodată Dumnezeu nu a autorizat vreun om, grup de oameni sau organizație să decidă viața sau moartea vreunei persoane din simplu motiv că nimeni în afară de El nu deține această capacitate. Realitatea uimitoare este însă că, spre deosebire de ceea ce mulți gândesc, natura Dragostei într-adevăr nu are limite.

„Fără milă”

Mântuitorul Însuși a spus „*Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!*” (Matei 5:7). Întregul plan de salvare a omului își are fundamentul în mila lui Dumnezeu. Mila, empatia cu cel care suferă, acest sentiment natural și sănătos care determină la acțiune imediată în vederea ajutorării celui aflat în pericol, își are originea în Dumnezeu. De aici și consternarea, deruta și sentimentul de repulsie generate instinctiv în toți cei care au citit în repetate rânduri cuvintele „*să n-ai nicio milă*” rostite de Dumnezeu Însuși:

„*Dar dacă un om fuge într-una din aceste cetăți după ce a întins lațuri aproapelui său din vrăjmășie împotriva lui, după ce s-a aruncat asupra lui și l-a lovit așa încât i-a pricinuit moartea, bătrânii din cetatea lui să trimită să-l prindă și să-l dea în mâinile răzbunătorului sângelui, ca să moară. **Să n-ai milă** de el și să ștergi din Israel sângele celui nevinovat, ca să fii fericit. ... **Să n-ai nicio milă**, ci să ceri viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior.” (Deuteronomul 19:11-13, 21).*

Atât presiunea lăuntrică cât și cea venită din partea opozanților credinței Creștine datorate acestor pasaje, i-au determinat pe mulți nefericiți să cocheteze cu explicațiile lipsite de sens și nescripturistice ale filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”. Faptul că concluzia acestei filosofii i-a scăpat de această presiune a fost suficient pentru a accepta nonsensul disertațiilor și contrazicerea evidentă a afirmațiilor Bibliei. Și în acest caz însă, ca în oricare altul, acțiunea sănătoasă nu este de a înlătura sau distorsiona Cuvântul lui Dumnezeu, ci mai degrabă de a adresa Cuvântului întrebarea „De ce?”. Cuvântul ne va răspunde!

Deplin conștient de consternarea pe care urma s-o producă această poruncă de-a lungul secolelor, Dumnezeu a oferit suficiente explicații pentru ca oricine este interesat să-L înțeleagă, s-o poată face cu ușurință. Citiți cu atenție explicațiile detaliate oferite în cele două pasaje de mai jos:

„*Dacă fratele tău, fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau nevasta care se odihnește la sânul tău, sau prietenul tău pe care-l iubești ca pe tine însuși te ațâță în taină zicând: ‘Haidem și să slujim altor dumnezei!’, dumnezei pe care nici tu, nici părinții tăi nu i-ați cunoscut, dintre dumnezeii popoarelor care vă înconjoară, lângă tine sau departe de tine, de la o margine a pământului până la cealaltă, să nu te învoiești și să nu-l ascuți; **să n-arunci spre el o privire de milă**, să nu-l cruți și să nu-l ascunzi. Ci să-l omori; **întâi mâna ta** să se ridice asupra lui ca să-l omoare și apoi mâna întregului popor; să-l ucizi cu pietre și să moară, pentru că a căutat să te abată de la Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să se facă așa, pentru ca tot Israelul să audă și să se teamă și să nu se mai săvârșească o faptă așa de nelegiuită în mijlocul tău.” (Deuteronomul 13:6-11).*

„*când Domnul Dumnezeuul tău ți le va da în mâini și le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire, să nu închei legământ cu ele și **să n-ai milă de ele**. ... Să nimicești toate popoarele pe care ți le va da în mână Domnul Dumnezeuul tău, **să n-arunci nicio privire de milă** spre ele și să nu slujești dumnezeilor lor, CĂCI aceasta va fi o cursă pentru tine.” (Deuteronomul 7:2, 16).*

Prima observație este aceea că există multe pasaje în darea legii în care se repetă acest îndemn de a nu avea milă. De ce a fost repetat atât de obsesiv? Evident, pentru că în toate situațiile

descrise de mai sus, în mod instinctiv oricine ar fi avut milă. Așadar, Dumnezeu a dat porunci repetate ca în aceste cazuri evreii să-și reprime instinctul natural și firesc al milei. Dar ce de asta? Dumnezeul milei să interzică manifestarea milei? Răspunsul propus începe cu o întrebare: este mila sănătoasă în orice situație?

Îmi amintesc de o situație petrecută în Cel De-al Doilea Război Mondial. Un soldat a rămas cu piciorul prins sub un vehicul militar care ardea. Singurul lucru pe care l-au putut face camarazii lui pentru a-i salva viața a fost să-i amputeze imediat piciorul. Dacă s-ar fi lăsat conduși se mila care le sfâșia inimile, camaradul lor și-ar fi pierdut nu numai un picior, ci viața.

Consecințele manifestării milei în situațiile în care Dumnezeu a poruncit suprimarea acesteia, au fost dintre cele mai dezastruoase. Orice membru al trupului care a fost cuprins în mod iremediabil de cangrenă trebuie amputat fără milă pentru salvarea restului trupului. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a fost atât de categoric în porunca Lui. Este imperios necesar să considerăm profunzimea dinamicii și a complexității vieții atunci când studiem aceste istorii și modul în care Dumnezeu a acționat. Mai mult decât atât, bine facem decât învățăm astfel ce este dragostea.

Istoria evreilor ne arată care au fost consecințele tolerării idolatriei. Porunca divină a fost aceea de a stârpi imediat orice manifestare a acesteia, chiar și atunci când această ispită venea printr-unul dintre cei mai apropiați membrii ai familiei. În cele mai multe cazuri evreii nu au ascultat, ci au tolerat idolatria. Consecințele a fost de mii de ori mai dezastruoase decât dacă ar fi aplicat porunca divină. Nu numai cei care au introdus idolatria în practica populară au suferit amar și au murit, dar mulți alții pe lângă ei, întreaga națiune fiind profund zdruncinată de consecințele teribile ale retragerii prezenței protective și călăuzitoare a lui Dumnezeu..

„Să se teamă”

„Să se facă așa, pentru ca tot Israelul să audă și să se teamă și să nu se mai săvârșească o faptă așa de nelegiuită în mijlocul tău.” (Deuteronomul 13:11).

Din nou, acest motiv generează un conflict în mintea cititorului care-și amintește instinctiv de cuvintele care spun că *„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica”* (1 Ioan 4:18). „Cum se poate ca Dumnezeul dragostei să doască inducerea fricii?” vor întreba imediat o mulțime de voci.

A trebuit să le fie teamă după potop?

A trebuit să le fie teamă după episodul „Sodoma și Gomora”?

A trebuit să le fie teamă după ieșirea din Egipt?

A trebuit să le fie teamă după episodul „vițelul de aur”?

A trebuit să le fie teamă după episodul „Core Datan și Abiram”?

A trebuit să le fie teamă după moartea lui Moise?

DA! Așa spune Scriptura! Dar de ce? Aceasta a fost voia lui Dumnezeu?

Ei bine, la această întrebare nu putem răspunde numai cu „Da!” sau cu „Nu!” tocmai datorită complexității situației. Orice paralelă am încerca să facem (stăpân / câine, inginer / mașinăria creată, chiar și tată / fiu) pentru a explica raportul dintre Dumnezeu și om în situația complexă generată de apariția păcatului, este insuficientă pentru a explica toate aceste aparente contradicții tocmai datorită naturii unice a mării controversate. Considerați următoarele fapte:

Contextul păcatului

Dumnezeu a creat ființe inteligente și libere, două ingrediente absolut necesare pentru dezvoltarea unei relații în care Dumnezeu să-și manifeste natura dragostei și, astfel, prin procesul cunoașterii, să-i facă pe oameni părtași de o relație personală bazată pe încredere. Datorită capacității de a raționa și a libertății de alegere, omul a ales să se despartă de Dumnezeu și să aleagă calea independenței de El. Această alegere a generat o problemă fundamentală:

pentru că Dumnezeu este Singura Sursă a vieții, omul urma să moară din cauza despărțirii de El. În consecință, Dumnezeu a fost pus în situația dificilă de a argumenta întoarcerea la Sine ca unică șansă pentru viață și fericire. De ce este această situație dificilă? Datorită naturii păcatului, percepțiile noastre raționale, spirituale și emoționale au fost deconectate de Realitate, motiv pentru care ele nu mai puteau s-o perceapă în mod corect. Astfel, chemarea lui Dumnezeu la Sine pentru salvarea omului, este interpretată ca egoism: „dacă nu veniți la Mine veți muri” pentru mintea umană înseamnă „dacă nu Mă alegeți pe Mine vă omor”. Astfel, mintea distorsionată de păcat a omului a ajuns să creadă că eliberarea de prezența lui Dumnezeu reprezintă adevărata libertate, singura sursă de fericire.

Teoretic, Dumnezeu îi putea lăsa pe copiii Lui să meargă pe calea liber aleasă de ei, însă niciun părinte nu poate să trăiască mai departe știind că mai putea fi făcut ceva pentru salvarea copiilor săi. Trebuie să înțelegem că în acest demers Dumnezeu nu a urmărit dreptatea, ci salvarea copiilor Lui de la moarte.

Astfel, primul pas ce trebuia făcut era acela de a-i convinge pe oameni de faptul că păcatul este mortal. Cum se putea face asta? Dacă i-ar fi lăsat să se convingă singuri prin suportarea consecințelor naturale ale păcatului, ar fi fost prea târziu pentru a-i mai salva. Care a fost alternativa rămasă? Amenințarea cu moartea și inducerea sentimentului de frică. Chiar dacă nu i-a câștigat de partea Lui și nici nu le-a rezolvat problema naturii umane, totuși i-a determinat să se țină cât mai departe de păcat și să fie atenți la ce face El. Frica a fost cea care, în primă fază, i-a determinat pe oameni să considere natura mortală a păcatului și le-a trezit groaza de a mai păcătuși pe de o parte, și dorința de a cunoaște calea vieții pe de altă parte.

Îndemnul la lipsă de milă a fost repetat tocmai pentru că în mod natural, fiind făcuți după chipul lui Dumnezeu, le-ar fi fost milă. Însă brutalitatea morții și-a făcut lucrarea dorită: i-a ținut cât s-a putut mai departe de calea păcatului și i-a determinat să fie atenți la Dumnezeu. Lăsați să meargă pe calea păcatului oamenii s-ar fi sinucis, motiv pentru care intervenția lui Dumnezeu în acest proces natural era imperioasă. Având de-a face cu oameni aflați în starea infantilă a dezvoltării spirituale, Dumnezeu a trebuit să se poarte cu ei în consecință. Deseori copiii nu înțeleg motivul pentru care părinții îi obligă să facă anumite lucruri, numai pentru ca ulterior, la maturitate, să le fie recunoscători pentru fermitatea cu care le-au impus calea cea sănătoasă.

Pentru realizarea acestui deziderat Dumnezeu nu S-a dat la o parte de la absolut nimic. Toți părinții au auzit cel puțin o dată aceste sfâșietoare cuvinte: „Ești o mamă / un tată atât de rău / nemilos / brutal.” sau chiar „Ești cea mai rea mamă / cel mai rău tată din lume.” Dumnezeu a acceptat să fie greșit interpretat, să inducă frica în inima copiilor Săi, pentru a-i salva. Nu exista altă cale! Dacă cineva poate descoperi o cale mai eficientă, ar trebuie să devină consilierul lui Dumnezeu!

Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu n-ar fi procedat așa? Să considerăm perioada dinainte de potop, perioadă în care Dumnezeu i-a lăsat pe oameni să urmeze calea firească a naturii lor fără a le restrânge comportamentul instinctiv prin legi, porunci și coduri penale. Rezultatul a fost dezastrul planetar în care rasa umană aproape a fost nimicită cu desăvârșire.

● pildă relevantă

Un trib ce număra puțin peste 100 de suflete locuia sus, pe platoul înalt a unui munte stâncos înconjurat de nori. Toți cei în viață fuseseră născuți acolo și nu coborâseră niciodată de pe munte deoarece produceau tot ceea ce aveau nevoie pe acel platou. Într-o zi a apărut un străin care le-a spus că dacă vor sări de pe acel platou în hăul care se deschidea, de îndată ce vor trece de norii care îi împiedica să vadă mai jos, vor pluti până când vor ateriza într-un loc atât de frumos și bogat cum n-au văzut niciodată. Pentru a-i convinge, el însuși a sărit numai pentru a reveni după câteva minute cu mâinile pline de roade cum ei nu văzuseră niciodată.

În acel moment a apărut o altă Persoană care cunoștea Adevărul și care le-a spus: „Nu, nu poporul Meu. Să nu faceți așa ceva. Acesta este un mincinos! Dincolo de norii care înconjoară acest munte sunt stânci ascuțite de care vă veți zdrobi dacă săriți.”

Se părea însă că mincinosul avea o putere de convingere mai mare, așa că unii dintre băștinași aproape că fuseseră convinși să sară. În acel moment, disperat la perspectiva aceasta, Cel care cunoștea Adevărul s-a așezat cu o armă în mână chiar pe buza prăpastiei și a spus: „Dacă va sări cineva, îl voi împușca.” Îngroziți, toți s-au dat un pas în spate, însă unul dintre ei și-a făcut curaj și a început să alerge spre prăpastie. În clipa în care era pe punctul de a sări, Cel care cunoștea adevărul l-a împușcat mortal. De atunci tuturor li s-a făcut frică și nimeni nu a mai îndrăznit să sară.

Care este caracterul Celui care cunoștea adevărul? Greu de spus numai din această istorie.

Trebuie să înțelegem însă că intenția lui Dumnezeu în Vechiul Testament nu a fost de a-Și descoperi caracterul, ci mai degrabă de a descoperi caracterul păcatului cu orice preț, chiar cu prețul ca El să fie greșit înțeles. Caracterul lui Dumnezeu a fost descoperit mult mai târziu.

Descoperirea caracterului lui Dumnezeu

Am ajuns la punctul la care să ridicăm întrebarea „Cum s-a manifestat caracterul neprihănirii lui Dumnezeu?” sau „Care este cheia încheierii marii controversă” sau „Prin ce s-a descoperit dragostea lui Dumnezeu?”. De data aceasta dorim să lăsăm Biblia să răspundă în mod direct. Datorită importanței cruciale a subiectului în discuție, ne așteptăm ca Scriptura să ne răspundă în mod clar la această întrebare, într-un fel în care să nu rămână nici cea mai mică neînțelegere. Pentru aceasta avem nevoie de un verset cu valoare de definiție, nu unul care să amintească subiectul în mod tangențial.

Dacă filosofia „Dumnezeu nu nimicește” exprimă adevărul despre caracterul lui Dumnezeu, atunci ne așteptăm să găsim un verset în care să scrie că „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu are un caracter nonviolent, ca noi să trăim prin El.” sau ceva asemănător.

Realitatea este însă că un asemenea verset nu există nicăieri în Sfânta Scriptură. În schimb Scriptura afirmă în mod clar cum s-a manifestat dragostea lui Dumnezeu:

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut, ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:9).

Dragostea lui Dumnezeu S-a arătat prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său la moarte, cel mai violent act manifestat vreodată în istoria Universului, pentru ca noi să trăim prin El și astfel dorința lui Dumnezeu de a-Și recupera copiii să fie împlinită.

Scriptura afirmă că Dragostea lui Dumnezeu S-a manifestat practic, nu a fost enunțată în mod teoretic. Pentru a înțelege Dragostea și caracterul Său, Dumnezeu nu ne-a lăsat o teorie („Dumnezeu nu pedepsește”), ci Dragostea S-a MANIFESTAT. Dragostea lui Dumnezeu este Fiul Său murind pentru noi toți și pentru fiecare în parte.

Asta este ceea ce spune Biblia despre acest subiect!

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

DEMASCAT

Imad Awde

Trinitatea

Atunci când am auzit pentru prima oară adevărul despre Dumnezeu și Fiul Său, nu i-am înțeles importanța pentru că nu am văzut nicio diferență între trinitate și ceea ce învățasem. De când fusese m botezat, am crezut în trinitate. Însă nu am înțeles niciodată ce era trinitatea. Tot timpul am avut impresia că trinitatea este un cuvânt pe care-l folosim pentru a ne referi la Dumnezeu Tatăl, la Fiul Său Isus și la spiritul Lor, spiritul sfânt. În mod naiv, am crezut că toți Creștinii înțeleg trinitatea ca mine.

Însă, de când am fost confruntat cu această controversă, a trebuit să înțeleg ce este trinitatea pentru a o compara cu ceea ce auzeam. Cum aș fi putut să determin dacă trinitatea era adevăr sau fals, decât dacă o înțelegeam? Mai mult, pentru a complica situația și mai mult, cu cât discutam mai mult la biserică (fie că era vorba despre membrii laici, prezbiteri, pastori sau teologi), cu atât explicațiile variau mai mult.

Acesta este motivul pentru care m-am gândit că ar fi benefic pentru cititor să știe exact ce este doctrina trinității înainte de a parcurge dovezile biblice. Atunci când trinitarienii spun „un Dumnezeu”, „Fiul lui Dumnezeu”, „spiritul lui Dumnezeu” și „trinitate”, ce înțeleg exact prin toate acestea?

Simplu spus, doctrina trinității afirmă că Dumnezeu este format din trei persoane divine. Dar ce înseamnă asta? Ei bine, iată ce afirmă crezul Atanasian:

„Iar credința creștină universală este aceasta, ca noi ne închinăm unui (singur) Dumnezeu în Trinitate, iar Trinității în unitate; fără a confunda Persoanele și fără a diviza făptura (Dumnezeirii). Căci exista o singură Persoana a Tatălui, o alta a Fiului, și o alta a Duhului Sfânt. Însa Dumnezeirea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este într-un tot una: egala în glorie, co-eterna în mărire. La fel cum este Tatăl, este și Fiul, și la fel este și Duhul Sfânt. Tatăl necreat, Fiul necreat, și Duhul Sfânt necreat. Tatăl infinit, Fiul infinit, și Duhul Sfânt infinit. Tatăl etern, Fiul etern, și Duhul Sfânt etern. Si totuși Ei nu sunt trei Eterni, ci un singur Etern. La fel cum nu sunt trei Infiniți, nici trei Necreați, ci unul singur Necreat, și unul singur Infinit. În același fel, Tatăl este atotputernic, Fiul este atotputernic, și Duhul Sfânt, atotputernic. Totuși, nu sunt trei Atotputernici, ci Unul Singur. Cum Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, și Duhul Sfânt este Dumnezeu. Și totuși nu sunt trei Dumnezei, ci Un Singur Dumnezeu. Cum Tatăl este Domn, Fiul este Domn și Duhul Sfânt este Domn. Si totuși nu sunt trei Domni, ci Un Singur Domn. Căci astfel suntem obligați de către adevărul creștin să recunoaștem fiecare Persoana ca fiind ea însăși Dumnezeu și Domn. Astfel ne este interzis de către credința creștină universală să spunem că exista trei dumnezei, sau trei domni.

Tatăl nu este făcut din nimic: nici creat, nici născut. Fiul este doar al Tatălui: nu este nici făcut (conceput), nici creat, ci născut. Duhul Sfânt este al Tatălui și al Fiului: nu este nici făcut, nici creat, nici născut, ci purcede. Astfel, exista un singur Tata, nu trei tați; un Fiu, nu trei fii, un Duh Sfânt, nu trei duhuri sfinte.

În aceasta Trinitate nici o Persoana nu este înaintea celeilalte, sau după cealaltă; nici una nu este mai mare sau mai mica decât cealaltă. Ci toate trei Persoanele sunt împreună co-eternă și co-egale.

Astfel ca în toate lucrurile, cum este spus mai înainte, să se aducă închinare Unității în treime și Treimii în unitate.

Astfel trebuie să creadă despre Trinitate cel ce vrea să fie mântuit.” (Crezul Atanasian, „Istoria Bisericii Creștine” volumul 3, secția 132, pag. 690-693 scrisă de Philip Schaff).

Complicat? Da, într-adevăr.

În crezul de mai sus ne este oferită multă informație motiv pentru care am putea petrece mult timp analizându-l și studiindu-l și, fără îndoială, conține mult adevăr. Însă titlul și expresiile nebiblice sunt suficiente pentru a strica tot pasajul. Voi sublinia câteva din cele afirmate:

„Căci este o persoană a Tatălui; o alta a Fiului; o alta a duhului sfânt. Însă Dumnezeirea Tatălui, și a Fiului și a duhului sfânt este una: slava este egală, maiestatea coeternă.”

Această frază ne spune că există trei persoane (Tatăl, Fiul și duhul sfânt). Aceste trei persoane posedă aceeași dumnezeire.

„Așadar, Tatăl este Dumnezeu; Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu. Și totuși nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu.”

Tatăl, Fiul și duhul sfânt sunt în mod individual Dumnezeu fiecare având în mod personal acest drept, dar ei trei formează un singur Dumnezeu.

„Iar în această trinitate niciunul nu este înainte sau după altul, niciunul nu este mai mare sau mai mic decât celălalt. Însă toate cele trei Persoane sunt împreună coetern și coegale.”

Tatăl nu este înaintea Fiului și așa mai departe. Toți sunt coeterni.

„Fiul este numai al Tatălui; nu este făcut sau creat, ci născut.”

Aici devine mai complicat și misterios. Ceva mai devreme am citit că „niciunul nu este înainte sau după altul ... coeterni împreună.” Dar în același crez citim că Isus este „născut”. Aici se contrazice. Iar modul în care această contradicție este explicată, este prin afirmația că Isus este veșnic născut:

„Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, veșnic născut din Tatăl, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut și nu creat, cosubstanțial cu Tatăl.” (Crezul Niceo-Constantinopolitan, cf. DS 150).

Învățătura „veșnic născut” este uneori numită „generarea veșnică a Fiului.” Iată cum o explică teologul Louis Berkhof:

„Este acel act etern și necesar al primei persoane a trinității, prin care El, în Ființa divină, este temelia unei a doua subsistență personală asemenea Sieși, și așează această a doua persoană în posesia întregii esențe divine, fără nicio despărțire, alienare sau schimbare.” („Berkhof despre Veșnica Generare a Fiului”, Louis Berkhof, Teologie Sistematică, pag. 94.).

Nu vreau să ne împotmolim în aceste definiții misterioase, însă pentru clarificare, vă voi împărtăși modul în care înțeleg aceste termen bazat pe cercetarea pe care am întreprins-o.

Generarea veșnică a Fiului înseamnă că prima persoană a trinității, Tatăl, îl naște veșnic și continuu (din veșnicie fără încetare) pe cea de-a doua persoană a trinității, Fiul lui Dumnezeu, dar fără a produce doi dumnezei. Termenul „veșnic” înlătură această legătură de Tată-Fiu din limitările timpului și spațiului; nu a fost niciun început și nici nu va exista vreun sfârșit al generării Fiului de către Tatăl. Termenul „necesar” înlătură orice dependență dintre Tatăl și Fiul în legătură cu existența lor; Fiul trebuie să fie generat din Tatăl, iar Tatăl trebuie să-L genereze pe Fiul. Așa a trebuit să fie. Noi nu putem înțelege asta pe deplin pentru că este o taină pentru întreaga omenire.

Clarificând acest aspect, aș dori să subliniez faptul că rezultatul final este un argument misterios și filozofic pentru a menține ideea că Tatăl, Fiul și spiritul sfânt sunt coeterni așa cum a afirmat crezul Atanasian. De aceea, Tatăl și Fiul nu exprimă o legătură reală. Tatăl nu a existat înaintea Fiului și nici existența Fiului nu depinde de Tatăl. Da, argumentul folosește o terminologie corectă, însă teologia din spatele acestei terminologii este distructivă și greșită.

Trebuie să recunosc că doctrina generării veșnice, chiar dacă este misterioasă și neînțeleasă, este cea mai apropiată de adevărul Biblic. Însă, nu toți trinitarienii aderă la această învățătura a generării veșnică. Unii, în mod deosebit protestanții, au observat lipsa ei de logică și lipsa dovezilor scripturale, și au adoptat alte crezuri:

1. Unii cred că cea de-a doua persoană a trinității a devenit Fiul lui Dumnezeu la întrupare. El nu era Fiul lui Dumnezeu înainte de întrupare. Iată câteva exemple:

„Dake’s Annotated Reference Bible” în comentariul de la Fapte 13:33, respinge cu tărie doctrina eternei generări afirmând următoarele:

„Ca Dumnezeu, persoana pe care o cunoaștem ca fiind Isus Hristos nu are început, nu a fost născut, nu a fost Fiul și nici nu a venit la ființă ... dar ca om și ca Fiul lui Dumnezeu, El nu a fost veșnic, nu a avut un început, ci a fost născut atunci când Maria a avut un Fiul. De aceea, doctrina veșniciei generării a lui Isus Hristos este cu neputință de reconciliat cu rațiunea, este nescripturistică și contrară sieși.” (Finis Jennings Dake, *Dake’s Annotated Reference Bible* (Lawrenceville, GA: Dake Bible Sales, 1963) 139 (N.T.).

Dr. Walter Martic, un teolog de renume și autorul unei recunoscute lucrări despre culte, a respins de asemenea doctrina eternei generării:

„Scriptura nu-L numește nicăieri pe Isus Hristos Fiul veșnic al lui Dumnezeu și El nu este niciodată numit Fiul înainte de întrupare, cu excepția pasajelor profetice din Vechiul Testament. Termenul ‚Fiul’ este unul funcțional asemenea termenului ‚Tată’ și nu are niciun înțeles în afara timpului... Multe erezii sunt responsabile de confuzia creată de teoria ilogică a eternei generării din teologia romano-catolică și care, din nefericire, au pătruns și în teologia protestantă. În final, nu poate exista așa ceva ca eterna generare ... Cuvântul ‚Fiul’ sugerează în mod categoric inferioritate.” (Walter Martin, *The Kingdom of the Cults* [Minneapolis: Bethany House, 1985] 117-118.).

Așa cum puteți vedea, autorii citați mai sus și mulți alții, nu numai că au respins teoria eternei generării ca și mine, dar au mai făcut un pas negând calitatea de Fiul a lui Isus dinainte de întrupare.

2. Alții cred că cea de-a doua persoană a trinității a fost din veșnicie Fiul lui Dumnezeu, dar ei adaugă faptul că relația Tată-Fiul ar trebui înțeleasă în sens metaforic, nu în unul literal. Iată câteva exemple:

„În al patrulea rând, un copil provine din părinții naturali prin naștere. Însă în cazul Dumnezeirii, Fiul a ieșit din Tatăl nu ca o emanație divină prin naștere naturală, ci pentru a face o lucrare de creație și răscumpărare (Ioan 8:42; 16:28). Nu există niciun suport biblic pentru ideea eternei generării a Fiului din Tatăl. Fiul a venit din Dumnezeu dar nu a fost generat de El. În al cincilea rând, imaginea tată-fiul nu poate fi aplicată literal relației divine dintre Tatăl și Fiul în cadrul Dumnezeirii. Fiul nu este Fiul literal, natural al Tatălui. Un copil natural are un început în timp ce în cadrul Dumnezeirii, Fiul este veșnic. Termenul ‚Fiul’ este folosit metaforic atunci când este aplicat Dumnezeirii. El poartă ideile deosebirii persoanelor din Dumnezeire și a egalității naturii în contextul legăturii de dragoste veșnice.” (Adventist World, November 2015 (“What does the Bible mean when it refers to Jesus as ‘the Son of God’”) also published on the Biblical Research Institute website <https://www.adventistbiblicalresearch.org/es/node/1185>).

„Relația Tată-Fiul în Dumnezeire ar trebui înțeleasă în sens metaforic, nu într-unul literal.” (Max Hatton, *Understanding the Trinity*, p. 97).

Ceea ce au în comun toate aceste variații ale doctrinei trinității este negarea consecventă a legăturii reale de Tată-Fiul.

Așadar, întorcându-ne la ideea principală, pentru a păstra totul simplu, termenul „trinitate” se referă la un Dumnezeu în trei persoane. Așa cum a definit-o Papa Ioan Paul al doilea: „Singurul Dumnezeu Căruia noi ne închinăm este o unitate de Trei Persoane Divine, egale în maiestate, nedivizate în splendoare, dar un Domnu, un Dumnezeu care trebuie adorat pentru totdeauna.” (Praefatio de SS.ma Trinitate).

Această definiție s-a răspândit pretutindeni în Creștinism. Catolicii și majoritatea protestanților au acceptat-o. Iată câteva exemple din bisericile protestante:

Biserica Anglicană și Biserica Metodistă

Următorul citat este listat ca fiind numărul unu în „Articole de Credință” în ambele biserici:

„Nu există decât un singur Dumnezeu viu și adevărat, veșnic, fără trup, membre sau emoții; de o putere, înțelepciune și bunătate infinite; Făcătorul, Păstrătorul tuturor lucrurilor, vizibile și invizibile. Iar în unitatea acestei Dumnezeiri sunt trei Persoane de o singură substanță, putere și veșnicie: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.” (Anglican Church (www.churchsoci.org/issues_new/

doctrine/39a/iss_doctrine_39A_Arts01-05.asp) and the Methodist church states the same creed (www.umc.org/what-we-believe/the-articles-of-religion-of-the-methodist-church).

Biserica Presbiteriană

„În unitatea Dumnezeirii sunt trei Persoane de o singură substanță, putere și veșnicie: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, și Dumnezeu Duhul Sfânt. Tatăl nu este născut sau cu început; Fiul este veșnic născut din Tatăl; Duhul Sfânt provine veșnic din Tatăl și Fiul.” (www.presbyterian.org.au/index.php/index-for-wcf/chapter-2-god-and-the-holy-trinity)

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

„Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, o unitate a trei Persoane coeternale.” (Crezul Fundamental AZȘ).

„Noi nu credem în trei Dumnezei, ci într-un singur Dumnezeu în trei persoane. Aceste trei personalități participă într-o singură substanță. În unitatea divină sunt trei coeternale și coegale persoane care, cu toate că sunt distincte, sunt un singur Dumnezeu nedivizat.” (Reflections, page 9, the Biblical Research Institute for July, 2008. Seventh Day Adventist Church.).

Există și multe altele.

Este de asemenea important să înțelegem că în mentalitatea trinitariană cuvântul „persoană” nu înseamnă o „ființă”. Trei persoane nu înseamnă trei ființe; acesta este motivul pentru care ei cred că este un singur Dumnezeu, nu trei. Majoritatea teologilor preferă termenul „hypostasis” mai degrabă decât „persoană” pentru că este un cuvânt care se referă la conceptul teologic de persoană care este între simpla personalitate și o ființă individuală. Acest concept este explicat astfel:

„Doctrina unei subzistențe în substanța Dumnezeirii ne prezintă o specie care este atât de anormală și unică, încât mintea omenească nu poate înțelege mai nimic din aceste analogii care o însoțesc pretutindeni. Ipostaza este o subzistență reală, o formă solidă esențială de existență și nu o simplă emanare sau energie sau manifestare, ci este intermediar între substanță și atribute. Nu este identică cu substanța căci nu sunt trei substanțe sau ființe. Nu este identică cu atributele, căci fiecare dintre cele trei Persoane posedă în mod egal toate atributele divine ... De vreme ce mintea umană este chemată să cuprindă noțiunea unei specii care este în mod absolut sui generis și nu este capabilă de a fi ilustrată prin nicio comparație ordinară sau analogie.” (Dr. Shedd, History of Christian Doctrine, vol. i. p. 365 as quoted in Philip Schaff's History of the Christian Church, Volume 3, Section 130, pages 676, 677).

Această idee ciudată despre Dumnezeu este atât de dificil de înțeles încât chiar nici Augustin nu a înțeles-o. Augustin a fost cel mai influent scriitor bisericesc în definirea trinității și este în mod general respectat ca o autoritate printre trinitarieni. Despre el, Philip Schaff a scris:

„Dintre toți părinții, alături de Atanasie, August a adus cel mai mare serviciu acestei dogme (a trinității).” (Philip Schaff, History of the Christian Church, Volume 3, Section 131, page 684.).

Augustin a spus: „Dacă ni se cere să definim trinitatea, nu putem spune decât că nu este asta sau cealaltă.” (Augustine, as quoted in Philip Schaff's History of the Christian Church, Volume 3, Section 130, page 672).

Atanasie, unul dintre cei primii și cei mai influenți propagandiști ai trinității, „a mărturisit cu sinceritate că ori de câte ori și-a forțat mintea să mediteze asupra divinității Logosului, eforturile anevoioase și zadarnice au fost fără rezultat; că cu cât s-a gândit mai mult, cu atât mai puțin a înțeles; și că cu cât a scris mai mult, cu atât mai puțin capabil a fost în a-și exprima gândurile.” (Gibbon, The Decline and Fall of the Roman Empire, Chapter 5, paragraph 1, as quoted in Alonzo T. Jones' The Two Republics, page 334.).

Atanasie și Augustin, cei doi care au făcut cel mai mult pentru a formula doctrina trinității decât oricine altcineva, recunosc că nu au înțeles-o și că nu au putut s-o definească. Acest concept al lui Dumnezeu, așa confuz și misterios cum este, reprezintă cel mai răspândit punct de vedere printre Creștini.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

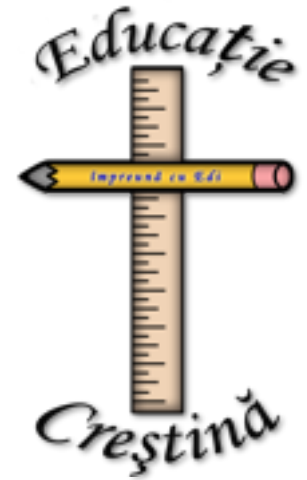
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 120 Decembrie 2019

Tiraj 550 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

